

[Socialministeren.]

der- og brystkræft. Desuden skal der finde specielle undersøgelser for hjerte- og kredsløbslidelser sted af personer i alderen fra 35 til 50 år; jeg antager, at det vil dreje sig om ca. 900.000 personer. Herudover påregner man foretaget landsomfattende almindelige helbredsundersøgelser af personer i bestemte aldersgrupper, uden at det i øvrigt er nævnt, hvilke aldersgrupper der er tænkt på. Endelig omtaler man almindelige helbredsundersøgelser af alle mennesker i alderen fra 70 til 75 år, hvilken sidste aldersgruppe omfatter ca. 170.000 personer. Som det sidste punkt kommer, at forslagsstillerne mener, at seksualoplysningsudvalgets forslag og indstillinger om gratis svangerskabsrådgivning og vejledning i prævention samt tilskud til præventive midler bør gennemføres over sygeforsikringsloven. Jeg synes, det fremgår af bemærkningerne til forslaget; at forslagsstillerne synes at være klar over, at gennemførelsen af alle disse foranstaltninger vil medføre så betydelige udgifter, at det må blive statskassen, som bærer hovedparten, men der er dog ikke i forslaget gjort noget forsøg på at beregne, hvor store udgifter der eventuelt kunne blive tale om.

Jeg vil gerne, for at der ikke skal opstå nogen misforståelser på dette punkt, straks slå fast, at tanken om at underkaste hele befolkningen og også specielt udsatte grupper undersøgelser af forskellig art må mødes med sympati. Men det forslag til folketingsbeslutning, der er fremsat her, rejser en lang række problemer, som forslagsstillerne efter min opfattelse er gået langt uden om. Så vidt jeg kan se, er der af de almindelige, generelle helbredsundersøgelser ikke én eneste, der vil kunne gennemføres blot ved, at man stillede de fornødne millionbeløb til rådighed for sygekasserne. Sygekasserne ville ikke kunne stille noget som helst op med en ændret sygeforsikringslov, der gjorde alle disse ting til pligtige ydelser, for man råder ikke over læge-, hospitals- og laboratoriekapacitet. Og jeg synes også, at det, hvor prisværdige intentionerne og hensigten end er med dette forslag, er betegnende, at man ikke i bemærkningerne til forslaget eller i fremsættelsestalen har noget forslag om, hvordan man kunne tænke sig at disse undersøgelser skulle foretages og orga-

niseres. Skal de alene foretages af de praktiserende læger, eller skal det ske i samarbejde med sygehusvæsenet eller på anden måde? Og hvilke tanker har man egentlig gjort sig om detaljerne i selve undersøgelserne? Har man tænkt sig, at de skal organiseres amtsvis eller på landsbasis? Hvordan skal de senere følges op, også over for nye årgange? Og et helt afgørende spørgsmål: er sundhedsvæsenet i dag opbygget og udbygget på en sådan måde, at man kan få det rette resultat ud af sådanne kampagner? Jeg synes, at alle disse spørgsmål, som der altså ikke er givet svar på i forbindelse med forslaget, viser, at dette forslag i virkeligheden går langt ind på sundhedsvæsenets område og derfor i mindre grad er et spørgsmål om at ændre sygeforsikringsloven. Sygeforsikringslovens formål er jo først og fremmest at sikre enkeltpersoner i sygdomstilfælde, og principielt sigter man kun på nydende sygekassemedlemmer; derfor er landsomfattende kampagner af den art, som foreslås i det foreliggende forslag til folketingsbeslutning, ikke i overensstemmelse med sygeforsikringsloven. Jeg synes også, at man her må have lov at se på de erfaringer, vi har fået siden man ændrede sygeforsikringslovens § 11 i 1967.

Men jeg vil gerne gentage, at selve tanken om at få gennemført sådanne landsomfattende undersøgelser og foranstaltninger kun kan have min sympati, og det kan også være nyttigt, at der under en kommende udvalgsbehandling bliver lejlighed til en nærmere drøftelse af problemerne.

Særlig med hensyn til spørgsmålet om gratis svangerskabsrådgivning og vejledning i prævention vil jeg oplyse, at regeringen i overensstemmelse med det tilsagn, som blev givet under behandlingen i folketinget i foråret 1970 af forslaget til lov om svangerskabsafbrydelse m. v., har overvejet gennemførelsen af en ordning, hvorefter lægekonsultation med henblik på svangerskabsforebyggelse gøres vederlagsfri. Det har været drøftet mellem socialministeriet og indenrigsministeriet, hvorvidt en sådan ordning vil kunne indpasses i den eksisterende eller den fremtidige sygesikringsordning. Men under hensyn til at såvel den gældende sygeforsikringslov som det forslag til lov om offentlig sygeforsikring, der nu behandles her i folketinget, hviler på en